

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év szeptember hó 28. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év február hó 21. napján kelt 24.B.69/2017/17. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

Kötelezi a vádlottat másodfokú eljárás során felmerült 10.880 (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Törvényszék a 2017. év február hó 21. napján kihirdetett 24.B.69/2017/17. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], amiért őt - mint többszörös visszaesőt - 6 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Rendelkezett még az egyéb járulékos kérdésekről is, akként, hogy a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, továbbá döntött az eljárás során lefoglalt tárgyak sorsáról és a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében. Az ügyész az ítéletet a kihirdetését követően tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.118/2017/3. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság - a vádlott tagadásával szemben - a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg. Bűnösséget kimondó ítéletét elsősorban a sértett vallomására, az egyéb tanúvallomásokra és az orvosszakértői véleményekre alapozta. A fellebbviteli főügyészség átiratában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Fővárosi Törvényszék hibamentes tényállást állapított meg, és kellően megindokolta, hogy a vádlott védekezését miért vette el. A megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekményét is helyesen minősítette. A fellebbviteli főügyészség ugyanakkor jelezte, hogy a jogi minősítés körében

az elsőfokú bíróság nem alkalmazta teljes körűen a Kúria 3/2013. BJE. jogegységi határozatában írtakat. Álláspontja szerint a minősítés egyértelmű meghatározása végett az elsőfokú bíróságnak el kellett volna különítenie az életveszélyt okozó testi sértést a halált okozó testi sértéstől, valamint az emberölés befejezett és kísérleti alakzatainak tényállásaitól. Rögzítenie kellett volna az elsőfokú bíróságnak, hogy a vádlott elkövetéskori szándéka nem terjedt ki a halálos eredmény bekövetkezésére, mint ahogyan a sértett közvetlen életveszélyes állapotba kerülését sem kívánta, azonban annak lehetőségét eventuális szándéka átfogta.

A büntetés kiszabása körében jelentőséggel bíró körülményeket helyesen ismerte fel a törvényszék és megfelelő nemű és mértékű büntetést szabott ki a vádlottal szemben. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott a másodfokú bírósághoz eljuttatott beadványában elsősorban eljárásjogi aggályainak adott hangot. Nehezményezte, hogy nem szembesítették a sértettel, nem vitték ki a helyszínre. Sérrelmezte, hogy a sértett volt férjét is tanúként hallgatták ki, aki - véleménye szerint - nem beszámítható. Hangsúlyozta, hogy a bűncselekményt nem követte el, mert a sértett kilökte őt a lakásból és kulccsal bezárta az ajtót, ennél fogva lehetősége sem volt bemenni a lakásba és bántalmazni a sértettet.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülést tartott az ügyben, melyen a vádlott védője az elsőfokú perbeszédében foglaltakat tartotta fenn, ezért elsődlegesen a vádlott felmentésére, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

A vádlott a felszólalásában az írásban korábban előterjesztett eljárásjogi aggályait ismételte meg, míg az utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta és felmentését kérte.

A védelmi fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta. A törvényszék a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként - a vádlott mindvégig következetes tagadásával szemben - mérlegeléssel állapította meg a tényállást. Alapvetően a sértett vallomására, továbbá a tanúvallomásokra és az orvosszakértői véleményekre alapozta ítéletét. A széles körben lefolytatott bizonyítás során vizsgálta a vádlott védekezését és azt megalapozottan vetette el. Részletesen számot adott az ítéletében, hogy mely bizonyítékokat fogadott el és melyeket vetett el. Ezeknek logikus indokát is adta.

Az elsőfokú bíróság legnagyobb részt helyesen állapította meg a tényállást, az mindössze kisebb kiegészítésekre szorul, amelyeket a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írtakra figyelemmel - az iratok tartalma alapján - az alábbiak szerint eszközöl:

Az ítélet történeti tényállási részében, az ítélet 4. oldalának 6. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett 43 éves volt, amikor elhunyt. (A halottszemlééről készült jegyzőkönyv és a boncjegyzőkönyv adatai alapján (nyomozati iratok 173. és 177. oldalai).

A bűncselekmény körülményeit illetően - azzal szoros összefüggésben - rögzítendő, hogy a deliktum elkövetésekor a vádlott szervezetében a véralkohol koncentráció 2,06 g/l (ezrelék) volt, amely közepes alkoholos befolyásoltságot jelent. (Igazságügyi orvosszakértői vélemény - nyomozati iratok 269. oldal.)

A sértett szervezetében a véralkohol koncentráció a kórházi felvétele időpontjában igen magas - 49,7 mmol/liter - volt. (Boncjegyzőkönyv, nyomozati iratok 193. oldala, illetve a sértett kórlapja, nyomozati iratok 287. oldala.)

Az elsőfokú ítélet 4. oldalának 6. bekezdését azzal egészíti ki, hogy itt is rögzítendő az a megállapítás, hogy a sértett halála természetes úton következett be.

Az élet és testi épség elleni bűncselekmények esetében mindenkor jelentősége van a sértett életkorának, ezért ennek a történeti tényállásban való rögzítése szükséges. Igaz ez még abban az esetben is, amikor a halál és a bántalmazás között nem lehetett megállapítani büntetőjogi bizonyossággal az oksági összefüggést.

Az elsőfokú bíróság a történeti tényállás utolsó bekezdésében az orvosszakértői vélemény alapján tényyszerűen és helyesen rögzítette egyfelől a sértett halálának okát, nevezetesen, hogy az alsó végtagi visszerrögösödésből származó tüdőverőér-elzáródás útján kialakult heveny keringési és légzési elégtelenség miatt következett be. Másfelől azt is helyesen állapította meg, hogy a vádlottól elszenvedett február 10-i sérülések és a halál bekövetkezése között okozati összefüggés nem volt minden kétséget kizáróan megállapítható.

A fentiekre figyelemmel a sértett halálának okát ugyancsak a történeti tényállásban szükséges feltüntetni, hiszen ez a tény perdöntő befolyással van a bűncselekmény jogi minősítésére. Kiegészítést a tényállás mindössze annyiban igényelt e tekintetben, hogy az elsőfokú bíróság ezt a megállapítást a bizonyítékok értékelésénél rögzítette az ítélet indokolásának a 8. oldal utolsó bekezdésében. Továbbmenően, a sértettnek a bántalmazásból eredő életveszélyes sérüléseinek a bekövetkezése után mintegy 6 héttel későbbi halála tekintetében az egyértelműség és a büntetőjogban megkívánt bizonyosság okán feltétlenül a tényállásban kell rögzíteni nem csak azt, hogy a bántalmazás és a halál között ok-okozati összefüggés orvosszakértői eszközökkel nem volt megállapítható, hanem azt is, hogy a sértett halála természetes okból következett be.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete immár teljesen megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált.

Az elsőfokú bíróság a széles körben lefolytatott bizonyítás során minden részletében vizsgálta a vádlotti védekezéseket és azokat valamennyi esetben okszerű, logikailag hibátlan indokolással elvetette. A szükséges mértékben megindokolta, hogy a vádlott védekezését miért vetette el. Ennek eredményeként vont következtetést a vádlott bűnösségére, amellyel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

A vádlott által hangoztatott „eljárási hibák” egyfelől nem valódi eljárási hibák, másfelől nem alkalmasak a mérlegeléssel megállapított tényállás cáfolására.

A sértettel való szembesítés elmaradása önmagában nem vonja kétségbe a többi bizonyíték hitelességét, másrészt a sértett a kihallgatásakor kórházi kezelés alatt állt, később pedig, amikor a kórházból kiengedték - mintegy másfél hónap elteltével - elhunyt, így értelemszerűen nem lehetett a szembesítést lefolytatni.

A Be. 124. § (1) bekezdése pedig a szembesítést nem kötelező jelleggel írja elő, hanem lehetőségként szabályozza a bizonyítási eljárások között, amikor úgy fogalmaz, hogy a vallomások közötti ellentétet szükség esetén szembesítéssel lehet tisztázni. Meg kell jegyezni, hogy a

szembesítés jelen ügyben egyébként sem bírt volna nagy jelentőséggel, mert a bizonyítékok - a vádlott vallomásait kivéve - egyértelműen egy irányba, a vádlott bűnösségének irányába tartottak.

A vádlott által hivatkozott sértetti búcsúlevél meglétére az egész eljárás során nem merült fel objektív adat, nem beszélve arról, hogy a többi bizonyíték - sértetti vallomás, tanúvallomások és nem utolsósorban az orvosszakértői vélemények - minden kétséget kizáróan az idegenkezűségtől származó bántalmazás tényét támasztották alá.

Sz.A.-nak - a sértett volt férjének - a vallomása egyfelől a sértett nyilatkozatait támasztotta alá, másfelől fel sem merült a tanú vonatkozásában, hogy ne lenne beszámítási képessége, illetve, hogy e miatt ne tudna tanúskodni. Szükséges megjegyezni, hogy a sértettel közös lakásban élő volt férjet is elszámoltatták, ellenőrizték az eljárás nyomozati szakában, és ennek alapján több oldalról is megerősítést nyert, hogy Sz.A. szóba sem kerülhet elkövetőként.

Mindezek alapján megalapozottan foglalt állást a törvényszék, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a sértett életveszélyes sérüléseit a vádlott okozta, másként fogalmazva, azokat más személy nem okozhatta.

A bűncselekmény minősítése is törvényes, az mindenben megfelel a büntető anyagi jog rendelkezéseinek.

Az elsőfokú bíróság az ítélete 14-15. oldalain a cselekmény jogi minősítése körében számot adott arról, hogy a vádlott cselekménye - a magatartása alapján - miért minősül a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének. Azt is helyesen állapította meg, hogy a vádlott egyenes szándéka terjedt ki a testi sértés okozására, míg az életveszélyt illetően a szándéka eshetőleges volt.

E körben az indokolás mindössze azzal egészítendő ki, hogy az életveszélyt okozó testi sértés nem úgynevezett „veszélyeztetési” bűncselekmény és nem praeterintencionális (szándékon túli eredményű) deliktum, mint a halált okozó testi sértés, amelynek esetében az elkövetési magatartás szándékos, de az elkövetőt az eredmény tekintetében kizárólag gondatlanság terhelheti.

Az életveszélyt okozó testi sértés kifejezetten eredmény-bűncselekmény. Így ez a bűncselekmény akkor állapítható meg, ha az elkövető szándéka kiterjed magára az életveszélyre és ebbe belenyugodva cselekszik. Továbbá megállapítható abban az esetben is, ha az elkövető szándéka mindössze a testi sértés okozására irányul, de a bekövetkezett eredmény tekintetében gondatlanság terheli. Az egyenes szándékkal elkövetett, életveszélyes eredménnyel járó cselekmény már az emberölés kísérletének a megállapíthatóságát vethetné fel – e körülmény azonban nem volt megállapítható.

Az ítélet tábla egyebekben nem osztotta a fellebbviteli főügyészség átiratában a minősítés körében írtakat, mert az elsőfokú bíróság megfelelő mértékben kifejtette, hogy a vádlott cselekménye miért minősül életveszélyt okozó testi sértés büntettének, valamint azt is, hogy a szándéka mire terjedt ki. Kiemelendő, hogy a vádlott cselekménye nem okozta a sértett halálát - legalábbis az okozati összefüggés orvosszakértői eszközökkel nem volt megállapítható -, ennél fogva törvényes volt az eredményhez igazodó minősítés, ez további magyarázatot és indokolást nem igényel.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság maradéktalanul számba vette és valóságos súlyuknak megfelelően értékelte a vádlott javára szóló enyhítő, valamint a terhére értékelendő súlyosító körülményeket.

Az általa kiszabott 6 év fegyházbüntetés megfelelően egyéniesített, kellően igazodik a bűncselekmény az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, valamint az enyhítő és súlyosító körülményekhez. Ezért megfelelően szolgálja a Btk. 79. §-ában meghatározott generál- és speciálpreventív büntetési célokat.

A másodfokú bíróság a kifejtettek értelmében nem látott lehetőséget sem a vádlott felmentésére, sem pedig büntetésének enyhítésére, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokainál fogva - helybenhagyta a Be. 371. § (1) bekezdésének felhívásával.

A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésében írtak alapján számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett az ítéletábra, figyelemmel a Be. 338. § (1) bekezdésében foglaltakra.

A vádlott a másodfokú eljárásban költségmentesség iránti kérelmet terjesztett elő szóban, amelyet sz ítéletábra nem engedélyezett.

Az elutasítás okaként jelöli meg az ítéletábra, hogy a vádlott nem igazolta a 9/2003 (V.6) IM-BM-PM együttes rendeletben foglaltak szerint, hogy a bűnügyi költséget előreláthatóan nem tudja megfizetni. Márpedig az engedélyezésnek elengedhetetlen előfeltétele a formanyomtatványon előterjesztett - hatósági nyilatkozatokkal ellátott - igazolás előterjesztése.

Másrészt a másodfokú bíróság kizárólag a saját eljárásában tudta volna engedélyezni a költségmentességet, annak visszamenőleges - az elsőfokú bírósági eljárásra is kiható - hatálya nincs.

A Be. 386. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2017. év szeptember hó 28. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	. Németh Nándor s.k.	Dr. Halász Etelka s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.69/2017/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra 4.Bf.119/2017/9. számú végzése folytán a 2017. év szeptember hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2017. év szeptember hó 28. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke